

tici jo je vščipnila zlata mimica in se ji nasmejala; v zlatici pa sta se z nekim čmrljem skoro stepla, ker je rekel, da imajo v zlatih samo čmrlji pravico, nabirati med. V kovački pa je srečala malo pikapolonico, ravno ko je pela:

»Hišica je moja posteljco rumeno
majhna rožica, rožica mi da.«

Pela je tako lepo, da ji je Mikica kar ploskala. Prosila jo je, naj še zapoje. In pikapolonica je spet zapela:

»V temci mi pa sveti striček murček poje
zvezdica z neba — trililulila — —«

»Draga pikapolonica — tebe sem imela vedno strašno rada, še takrat, ko sem bila punčka. Pa ti tega gotovo več ne veš,« je rekla pri slovesu Mikica. »Pozdravljena, pikapolonica. Pa zbogom.«

Srečala je tudi mnogo čebelic, ki so jo začudeno izpraševale, zakaj ima modro kapico in rdeča krilca. Toda niso se dosti mudile, ker so čebelice in čebelice ves ljubi dan samo delajo in se jim strašno mudi.

(Dalje.)

K. Hafner

Pika in Mika

Maruška ima punčko, ki ji je Pika ime. Pika je stara že pet let in se je v dolgi službi pri Maruški že močno obrabila. Na eno oko je slepa, na eno nogo šepa in iz trebusčka ji uhaja žaganje, kadar jo Maruška v preveliki ljubezni k sebi stiska.

Pa vendar ima Maruška Piko rada in lepo skrbi zanjo. Vsak dan ji daje jesti. Kadar je umazana, jo umije. Sama ji pere umazano srajčko in strgano krilce. Včasih jo tudi pestuje, pa ne prevečkrat. Kaj bi jo pestovala, ko pa je Pika že skoraj toliko stara kot Maruška sama!

Maruškina mama pa Pike ne mara. Pravi, da je umazana ko sam nagnus, in žuga, da jo bo vrgla v smeti.

Zato je Maruška žalostna. Vzame Piko v naročje in milo joka.

Mami se Maruška zasmili. Poboža jo po kodrasti glavici in jo tolaži: »Ne jokaj, Maruška! Če boš pridna in rada molila, ti bo sv. Miklavž prinesel novo punčko. Tako, ki bo veliko lepša kot Pika.«

»NOČEM DRUGE PUNČKE,« se cmeri Maruška. »SAMO PIKO IMAM RADA. PIKA JE NAJLEPŠA PUNČKA NA SVETU.«

»Toda v nebesih imajo še lepše. Take, ki zaspijo in mamu kličejo. Sv. Miklavž jih nosi pridnim otrokom.«

»ALI RES?«

»Prav zares. Kar pismo napiši sv. Miklavžu, saj znaš. Tri mesece hodiš v šolo.«

Maruška je ponosna, da jo mama hvali. Obriše si solzne oči, poišče v torbici list belega papirja in pero, pripravi črnilo in napiše:

LJUBI SV. MIKLAVŽ!

KMALU BO TVOJ GOD MAMA PRAVI, DA V NEBESIH ANGELCKI ŽE SLAŠČICE PEČEJO. VSAK VEČER ŽARI PRI NAS NEBO OD NEBEŠKEGA OGNJA. PROSIM TE, PRINESI MI NOVO PUNCKO. TÁKO, KI ZASPI IN MAMO KLIČE. MOJA PIKA JE ŽE STARA IN ŠEPA. MAMA JI PRAVI NAGNUS IN V SMETI JO BO VRGLA. JAZ PA JO IMAM RADA, ČEPRAV JE GRDA. TODA MAMO JE TREBA UBOGATI. ZATO PROSIM, PRINESI MI JO PRAV GOTOVO IN SLAŠČICE TUDI. SAJ BOM PRIDNA IN MOLILA BOM

TVOJA MARUŠKA.

Maruška je bila v resnici pridna, lepo je molila in sv. Miklavž ji je prinesel novo punčko. Sinje oči je imela in svetle lase in po hrbtu ji je bingljala drobcena kita. In obleka je bila vsa v belih čipkah.

Vsa družina se je zbrala okoli nove punčke. Občudovali so jo in ugibali, kakšno ime bi ji dali.

»Pika naj bo, kot prejšnja,« je predlagal Maruškin bratec Andrejček.

»NE.« je ugovarjala Maruška. »PIKA JE STARA IN GRDA IN V STARO ŠARO JO BOM VRGLA. TA PUNČKA PA JE

LEPA IN NOVA, ZATO MORA IMETI TUDI NOVO IME.
MIKA NAJ BO.«

Maruškina je obveljala in tako je dobila nova punčka ime. Še tisto jutro je romala Pika na podstrešje v staro šaro. Maruška pa je vzela Miko v naročje. Zibala jo je in ji pela:

AJA, TUTAJA, ZASPANČKAJ SLADKO!

Mika je zatisnila oči in je zaspala. Maruška jo je pritisnila za trebušček. »VE VE,« je zajokala Mika. Maruška je pritisnila še močneje in Mika je zaklicala: »MAMA!«

»LAČNA JE,« je rekla Maruška. Poiskala je skledico in žličko, nalila v skledico mleka in pitala punčko. Mika pa je spala in ni hotela jesti. Mleko se ji je pocedilo po lepem ličku in belih čipkah.

»Ne smeš,« pravi mama. »Punčka bo umazana.«

Maruška vzdihne, gre po cunjico, jo zmoči in začne umivati umazana lica.

»Ne smeš,« pravi zopet mama. »Nesrečni otrok, kaj delaš z lepo punčko? Kmalu bo takšen nagnus kot Pika. Kaj bo rekel sv. Miklavž?«

Maruška je žalostna. Vendar uboga mamó. Odloži cunjico in položi Miko v posteljico. Naj spi. Kaj bi z njo? Jestí ne sme, umivati in prati je tudi ne sme. Pa naj spi.

In Mika spi dva dni. Maruška pa hodi nemirna okoli in načaja atu in mami, posebno pa še bratu Andrejčku.

Tretji dan pa je Maruška zopet vesela. Na podstrešju je poiskala staro Piko in zdaj jo krmí in umiva in zraven veselo prepeva.

Pride mama in se ujezi:

»Kje pa je Mika?«

»UMRČKALA JE,« pravi Maruška.

»Kje pa je zdaj?« vpraša mama.

»V GROBU. V JAMICI SPI,« odgovarja Maruška.

»Pokaži, kje,« ukazuje mama ježno.

In Maruška pelje mamo na vrt. Tam je sredi belega snega črn hribček. In vrhu hribčka je zataknjena palica in na njej je pritrjen list. Na listu pa je napis:

TU POČIVA MIKA, KI SAMO SPI.

Mama prebere, pa se obrne, da bi Maruško nabila. Toda Maruške ni več na vrtu. V sobi pestuje staro Piko, pleše in poskakuje z njo in ji poje:

RINGA, RINGA RAJA,
MICA, MUCA PA NAGAJA.
LEPA MIKA V GROBU AJA,
STARA PIKA PA Z MARUŠKO RAJA.

Fr. Sever

Pismo Miklavžu

LAHKO TI ZDAJ ŽE PIŠEM,
KER ČRKE VSE POZNAM,
ZATO TI TOLE PISMO
POŠILJAM LETOS SAM.

V VELIKIH SEM POTREBAH
IN PROSIM TE LEPO:
NIKAR ME NE POZABI,
KER PRIDEN SEM ZELÓ.

PA ŠE ZA BRATCA PROSIM,
KI PISATI NE ZNA:
IGRAČKE IN PA TEBE
NAJRAJŠI ON IMA.

